

De Ardennen

In september vorig jaar genoot ik samen met mijn vrouw van een heerlijke vakantie in de Belgische Ardennen. Een smet op ons geluk waren de vele jagershutten. In de bossen, langs de velden, overal! Het absolute dieptepunt vormde twee jagers die wij troffen langs de rivier de Ourthe. Midden tussen de mensen knalden deze twee er lustig op los. Op eenden, zo bleek. 'Want', zo liet een passant ons weten, 'daar zijn er teveel van'.

De knallen waren oorverdovend. Ik moest me inhouden. Gelukkig was ik in gezelschap van mijn vrouw. Zij loodste mij snel weg van die vreselijke plek. Weg bij deze twee lustmoordenaars! Machteloosheid, woede en verdriet vochten om voorrang. Hoe kon ik dit zo maar laten gebeuren, zonder enige vorm van protest? Tegelijkertijd wist ik dat iedere vorm van protest kansloos zou zijn. En om nu tijdens een zalige vakantie gearresteerd te worden...

Ook in ons eigen land wordt er ieder jaar weer tijdens het jachtseizoen "vrolijk" op los geschoten. Wilde zwijnen, edelherten, fazanten, reeën, eenden, ganzen, vossen... Geen wild dier is veilig in deze periode. Een aantal wilde dieren is zelfs het gehele jaar door vogelvrij. Deze combinatie resulteert in duizelingwekkende getallen. Zo worden er in Nederland jaarlijks twee miljoen dieren in de natuur afgeschoten door zo'n achtentwintigduizend jagers. Veelal voor de lol of met het eufemistische excuus van 'beheer'.

En waarom? Iedereen die zich een beetje in de materie verdiept, moet inmiddels weten dat de jacht onnodig is. Neem de jacht op ganzen. Het zogenaamde 'ganzen-probleem', als er al een probleem is, is een direct gevolg van onze doorgeslagen landbouwmethoden. In plaats van de werkelijke oorzaak aan te pakken, blijven overheden het zoeken in het doden van dieren met het geweer of, in het geval van ganzen, niet zelden vergassing. Laten "we" in plaats daarvan ophouden met de monoculturen van Engels

raaigras en meer gebruik maken van kruidenrijke grasmengsels!

Terug naar de Ardennen. Tijdens die trip las ik dat de Afrikaanse varkenspest was aangetroffen bij wilde zwijnen in de Belgische provincie Luxemburg. Ik wist meteen hoe laat het was. En ja hoor. Ergens in oktober werd duidelijk dat "onze" minister, Carola Schouten van Landbouw een ontheffing had verleend voor de zogeheten bewegingsjacht op wilde zwijnen. Alles om die andere immorele industrie, de intensieve veehouderij, in stand te houden. Deze bewegingsjacht is niets anders dan een vorm van de barbaarse en bij wet verboden drijfjacht, ook wel drukjacht genaamd. Bij deze beperkte bewegingsjacht mogen maximaal zes drijvers en drie aangeliende honden de wilde zwijnen richting maximaal zes strategisch opgestelde jagers drijven.

De minister is kortom gezwicht voor de lobby van de jagers.

Via de achterdeur komt de eerder verboden drijfjacht weer terug. Sinds het verbod in 2001 hebben jagers herhaaldelijk voor her-invoer van deze barbaarse praktijken gepleit. Het zal u dan ook niet verbazen dat de jagers al snel na dit besluit lieten weten 'erg content te zijn met de onthefing'.

Echter, deze ontheffing is niet alleen niet effectief, de drijfjacht zal in ons versnipperde landschap leiden tot grote verstoring van het wild. Dat vergroot het risico op aanrijdingen met wild én het verder uitwaaiëren van populaties naar nieuwe gebieden.

En dat is dan weer lievelingsvoer voor de jagers. Die komen graag in actie om door de mens zelf veroorzaakte "problemen" op brute wijze op te lossen.

Een aantal wilde dieren is zelfs het gehele jaar door vogelvrij.